

[Poul Dam.]

som vi plejer, tages på sengen med disse ting?

Jeg lagde mærke til, at finansministeren nævnte en række fortilfælde for begrænsninger og indskrænkninger og igangsætningsstop og alt sådan noget fra en mere eller mindre 10-årig periode. Jeg ved godt, at der har været disse tilfælde tidligere, men jeg har en fornemmelse af, at den tidligere regering drøftede dette med folketingets partier. (Finansministeren [Poul Møller] ryster på hovedet). Måske ikke altid, men hyppigt, og her synes der at være sket noget andet, nemlig at det er blevet en regel, at vi ikke får det at vide. Det er blevet en regel, at man ligger med planerne og de kommer ikke frem. Vi får meddelelsen om dette igangsætningsstops detaljer i morgen, efter at finanslovsforslaget er vedtaget. Vi fik sidste år denne nedskæring på budgetterne i almindelighed, efter at finanslovsforslaget var vedtaget, men det var ganske klart, at i den sidste periode før finanslovsforslagets vedtagelse må regeringen have haft netop disse planer. Det er denne situation, som jeg mener at folketinget ikke kan finde sig i, og derfor er dagsordensforslaget fremsat.

En enkelt bemærkning fra finansministeren kræver en kommentar. Finansministeren mente, at der var en modsætning mellem det, jeg sagde om, at regeringen ikke gjorde noget for erhvervslivet og produktionen, og det, jeg sagde om B-skatteydernes stilling. Det er for mig en ganske ny økonomisk betragtning, at B-skatteydernes indkomstforhold og erhvervslivets ve og vel er det samme. For det første er en ganske stor del af erhvervslivet ikke organiseret sådan, at der overhovedet fremkommer B-skatteydere i denne sammenhæng, men er organiseret som selskaber af den ene eller den anden art. For det andet kan jeg meget vel tænke mig en økonomisk situation, hvor de enkelte erhvervsdrivende vel kan have meget pæne indtægter selv, men hvor de økonomiske vilkår er sådan, at deres tilskyndelse til rationalisering, til nye investeringer, til for-

gelse af produktionen er meget lille, fordi de ikke tjener penge på det. For mig er erhvervslivets ve og vel ensbetydende med en udvidelse af produktionen, en billigere af produktionen og dermed en forøgelse af samfundets forbrugsmuligheder i det hele taget, det er ikke ensbetydende med, at de erhvervsdrivende personlig har en større eller mindre indtægt. Men jeg indrømmer, at hvis finansministeren forstår erhvervslivets ve og vel som ensbetydende med, at B-skatteyderne har store indtægter, så er der meget i det, regeringen kalder sin økonomiske politik, der bliver mig meget mere klart, end det har været hidtil.

Jeg forstod, at hr. Lysholt Hansen ville stemme imod vor dagsorden. Det er der ikke noget at gøre ved. Han har dermed også godkendt, at vi altså skal vedtage et finanslovsforslag uden at få at vide, hvad der ligger lige om hjørnet. Han ville nemlig gerne stemme for finanslovsforslaget, idet han samtidig omhyggeligt sagde, at dermed havde man ikke taget noget som helst ansvar for regeringens politik. Jeg husker også meget vel den diskussion, vi havde i finansudvalget om dette; jeg er bare bange for, at hverken finansministerens eller hr. Lysholt Hansens bemærkninger kan klare sagen.

Det drejer sig her om en finanslov, hvis indtægtsside bygger på en skatteudskrivning, som socialistisk folkeparti ikke har stemt for, og som, så vidt jeg erindrer, socialdemokratiet ikke har stemt for. Det drejer sig om en finanslov, der i betydelig udstrækning er præget af en byrdefordelingsreform, som socialdemokratiet og socialistisk folkeparti ikke har stemt for. Hvordan kan man stemme for et finanslovsforslag, der i den grad hviler på et grundlag, som man ikke er gået ind for? Det kan man ikke gøre, uden at man dermed giver regeringen syndsforladdelse, og det har vi i SF ikke lyst til.

Dertil kommer naturligvis for vores vedkommende, at der her er tale om et militærprogram, som vi ikke har godkendt. Det har vi tidligere ment at kunne se bort fra, efter